

Director: A. MORAN

Redactor-Jefe: F. MORA

Redacción y Administración: PLAZA PERPIÑA, n.º 8, 3.º

Administración: Tel 870 65 33 - Redacción: Tel. 870 65 34

Depósito Legal: B-7.888/77

Impreso en: DYDGRAF Industria Gráfica

EDITA: EDICIONES VALLES, S.A.

EL JUICIO DE SALOMON

Nos decía hace pocos días Jordi Pujol, que a él con Cataluña le pasa algo parecido a lo que le ocurría a la madre verdadera del niño, que Salomón mandó partir para darle la mitad a las dos mujeres que reclamaban la maternidad del infante. A la apócrifa no le importó que el Rey decidiera seccionar al pequeño, siempre que le dieran la mitad. Sin embargo a la madre de verdad; la que había sufrido por él, pariéndolo y cuidándolo, la idea de quedarse con el trozo más grande de niño no la sedujo. Ella prefería que el niño quedara en poder de la falsa madre, antes que ver a su hijo partido por la mitad. Ese altruismo y grito de dolor de la madre del pasaje salomónico, fue el toque de alerta para el Rey, que supo así quien era la verdadera madre del niño.

El Juicio de Salomón, es muy revelador, y en él debe meditar para saber bien también quienes son los que de verdad quieren una Cataluña más plena, más rica y más libre. Muchos, todos más bien, dicen, la boca se les llenó de decirlo en la campaña electoral, que querían la autonomía de Cataluña. Pero por las muestras, Cataluña, como en el Juicio de Salomón, también tiene muchas madres políticas falsas. Todas aquellas que se muestran empeñadas en enredarlo todo, y en colaborar a la ceremonia de la confusión que está amenazando con frustrar el proceso negociador que lleva a cabo el presidente Tarradellas. Todos los que están anteponiendo sus intereses de partido a los auténticamente catalanes y de Cataluña. Y es que predicar no es dar trigo. Y es que eso del sucursalismo existe en política, tanto a la derecha como a la izquierda. Se está viendo muy bien ahora. Demasiado bien. Lo que ocurre es que también se están viendo las madres verdaderas y a la larga, las apócrifas, en una segunda vuelta, puede que no gocen del consenso, aquí en Cataluña, que gozaron en elecciones pasadas. Es un peligro que se corre aquí en Cataluña, donde existe un especial olfato para oler a las «falsas madres políticas». Madres que se dicen muy encariñadas, pero es que hay amores que matan. Amores que dividen. Que parten por la mitad y pretenden llevarse su trozo a casa. Caiga quien caiga. Aunque quien caiga sea ni más ni menos que Cataluña. Meditemos.

ANECDOTARI LOCAL

per RAIMON

Una crisi força saludable

Lluny del nostre ànim discutir el com, el quan i el perquè de les relacions familiars, però, a la vista de les vicissituds que cada any, després de vacances, sotragueigen l'economia i la pau domèstica, no serà per demés donar una llambregada dins l'àmbit d'una família amiga, per a copsar les seves inquietuds enfront l'escola.

El matrimoni amic, no pensava pas, precisament, amb un institut de cinc estrelles per als seus fills. Simplement amb un col·legi eficaç i digne en tenia prou. Per evitar sorpreses enutjoses d'última hora ja havia fet les reserves tres mesos abans. Ara únicament calia abonar les matrícules i una certa quantitat pels conceptes més diversos, equipar convenientment els infants de calçat i roba, i proveir-los de llibres i material adequat.

Deixant de banda el programa del curs, quina observància seria al compàs de les instruccions que emanessin de la superioritat el seu dia, era curiós fer un repàs a les instruccions generals per a ús intern de l'escola: Un autocar recolliria els nois i les noies en les quatre i cinc para des establertes, on s'hi concentrarien amb el temps necessari. Caminar i cançar-se? Per què? Si amb un suplement per l'autocar es podia resoldre tant bé.

Perquè estiguessin en forma física, carreres i exercicis al gimnàs, previ pagament d'equis pessetes.

Per a paliar la rigorositat ivernal, s'havia instal·lat la calefacció, previ pagament d'un import desglosat en nou mensualitats, o sia que en primavera i tardor també es pagaria la calefacció.

Dibuix, idiomes, música, bones maneres, relacions públiques i humanes eren assignatures a seguir, previ pagament de suplementes extres.

Per a fomentar el companyerisme, es preveien algunes excursions i festes, quins imports s'anunciaren oportunament.

Les atencions al santoral, pel que fa referència al professorat, al xòfer, a la senyora de la neteja, etc., serien obligatives dels alumnes. Quins pares s'hi negaran?

—I encare es parla de gratuïtat en l'ensenyança? —ron-dinà l'avi de la casa més que molest—. Al meu temps...

No acabà la frase, doncs la conversa ja es concretava a quan pujarien els ditxosos rebuts mensuals, els quals, amb el servei de menjador, tasses, impostos, assegurances escolars i altres menudències, es complicaven de tal forma que ja semblaven els rebuts de la telefònica o els de la llum, posem per cas; la qual cosa, ben mirat, no deixava de tenir la seva part positiva, si es té en compte quant necessari seria esbrinar uns pagaments que en tants casos presenten enigmes en la interpretació. I no hi ha dubte que l'estudi dels rebuts escolars pot significar la gimnàsia mental necessària per aclarir-ne de més difícils.

I és que, com molt bé diu el poeta «Es fa camí al caminar», i cada vegada ens estranyem menys de les coses, doncs una a una les anem assimilant tant que inclús acaba per semblar normal la cosa més absurda.

Com pot veure's, la família, tot i les seves crisis, gaudeix de bona salut, especialment mentre's els pares continuïn preocupant-se tant pel futur de llurs fills. O almenys així ens ho sembla.